

Joan Bover

GRÀCIES PER LA PROPINA

de Francesc Bellmunt

Catàleg de tipus i situacions dels 60 i els 70, amanits amb humor valencià 100%. Previsible, poc subtil i mani-quea en els moments de denúncia, però divertida, tendra i gruixada alhora en els de comèdia, els petits episodis deuen funcionar millor llegits, però troben en la brevetat, la mediterraneïtat i una ambientació genial, gràcia a bastament com per fer ben entretingudes les dues hores.
Valoració: 2

EL GUST DE LES CIRERES

d'Abbas Kiarostami

Molt per damunt dels guardons de la crítica, *El gust de les cireres* és una obra absolutament coherent, sense concessions ni a modes ni als matei-

xos jurats que l'han premiada. Una fórmula narrativa arriscada dóna com a resultat un ritme molt personal, que permet a l'espectador anar descobrint a poc a poc la lectura que en vol fer, fins arribar a un final obert temàticament i brillant visualment per la seva capacitat metafòrica. Llàstima de l'epíleg, un pegat amb pretensions intel·lectuals.

Valoració: 3

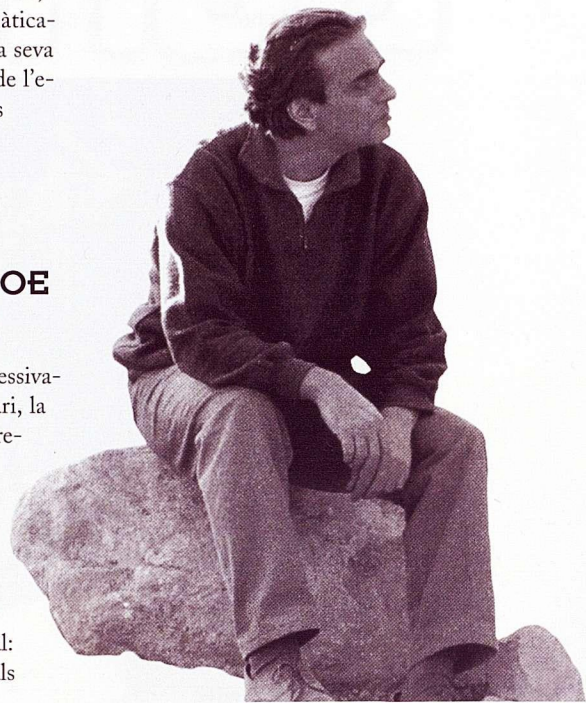
ROBINSON CRUSOE

de George Miller i Rod Hardy

Emmarcada dins un pròleg excessivament llarg i un epíleg innecessari, la cinta desaprofitada el procés d'aprenentatge del protagonista - despatxat en cinc minuts -, la qüestió de la intolerància religiosa i fins i tot una curiosa estructura més o menys circular per manca d'aprofundiment en el que sembla el tema central: l'amistat. La col·lecció de postals

amb palmera i posta de sol és inevitable i les seqüències d'acció hi semblen ficades amb calçador.

Valoració: 1

J. A. Pérez de Mendiola

SIETE AÑOS EN EL TIBET

de Jean-Jacques Annaud

Si el que pretenia Annaud era fer proselitisme a favor dels tibetans potser ho ha aconseguit, ara bé, si el que volia era un apropament al budisme no li ha fet cap favor. Èmul, en aquest cas, de David Lean, no li ha arribat a la sola de les sabates. Tots esperàvem més del realitzador d'*El nom de la rosa*, entre d'altres.
Valoració: 1

ABRE LOS OJOS

d'Alejandro Amenábar

Alejandro Amenábar havia lligat un film rodó amb *Tesis*; per tant el segon títol era una revàlida difícil de superar. Particularment i encara que sembli el contrari, *Abre los ojos* té menys risc i sobretot, i això només és un joc, l'embolcall supera amb interès el con-

tingut. Hi ha molt de cine i poca història.

Valoració: 2

EL MAÑANA NUNCA MUERE

de Roger Spottiswoode

Denou entregues de Bond i segueix sense decebre, perquè mai no intenta superar el llistó de les seves pretensions. Dóna especial preponderància al dolent de torn i Jonathan Pryce ha estat un encert. Té poca importància quin rostre utilitzi 007. Cap ni una.
Valoració: 3

CARRETERAS SECUNDARIAS

d'Emilio Martínez

La pel·lícula d'Emilio Martínez Lázaro té dos finals. Si hagués deixat el primer, el que correspon, estariem

davant una obra mestra, la millors sens dubte de la seva filmografia. Antonio Resines està un cop més magistral i li dóna la rèplica idònia el jove Fernando Ramallo. Llàstima del minut final. Copiar el final feliç dels americans no és el millor que es pot fer per a la indústria europea.
Valoració: 3

